

ת"פ 9291/10/13 - מדינת ישראל נגד עבד נשאחי

בית המשפט המחוזי בחיפה
ת"פ 9291-10-13 מדינת ישראל נ' נשאחי
אבבפני כב' השופט אמיר טובי
המאשימה
נגד
הנאשם
מדינת ישראל
עבד נשאחי

נוכחים:

ב"כ המאשימה: עו"ד שגב אדלר

ב"כ הנאשם: עו"ד משה אזולאי

הנאשם בעצמו

גזר דין

כתב האישום בתיק העיקרי

1. הנאשם הורשע ביום 8.5.14, על סמך הודייתו, בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום שתוקן במסגרת הסדר טיעון שהושג בין הצדדים. כתב האישום המתוקן ייחס לנאשם את העבירות הבאות: הפקרה, עבירה לפי סעיף 64א(ג) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 (להלן: "הפקודה"); שיבוש מהלכי משפט, עבירה לפי סעיף 244 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"); הדחה בחקירה, עבירה לפי סעיף 245 לחוק העונשין; נהיגה בזמן פסילה, עבירה לפי סעיף 67 לפקודה; נהיגה ללא רישיון בתוקף מעל שנה, עבירה לפי סעיף 10(א) + 38(1) לפקודה; נהיגה ללא רישיון רכב, עבירה לפי סעיף 2 לפקודה ונהיגה ללא ביטוח, עבירה לפי סעיף 2 לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש] התש"ל-1970.

2. בעובדות כתב האישום נאמר כי ביום 22.9.13 נהג הנאשם ברכב מסוג יונדאי בכביש בינעירוני 672 מכיוון אליקים לכיוון דלית אל כרמל. באותה עת נסעו בכביש, לפני הנאשם, ובכיוון נסיעתו, רכב מסוג מרצדס ולפניו משאית עם נגרר. בכיוון הנגדי נסע אופנוע מסוג קוואסקי נהוג בידי אדהם דקסה. בשלב כלשהו, החל נהג המרצדס לעקוף את המשאית שנסעה לפניו ועבר לנתיב הנגדי. הנאשם, שנסע אחריו, החל לפנות שמאלה לעבר שטח מרעה בצד שמאל של הכביש. האופנוע שהבחין במרצדס שנסעה מולו בנתיב נסיעתו, סטה לשוליים הימניים של הכביש והצליח להתחמק מהמרצדס אך התנגש עם חזיתו

בדופן ימין של רכב הנאשם אשר הספיק להגיע לדרך כורכר שמשמאל לשול האספלט. כתוצאה מהתאונה הועף נהג האופנוע ונגרמו לו חבלות מרובות - שבר סופראקונדילאי עם קו שבר תוך מרפקי וריסוק בברך ימין שהצריכו ניתוח בהרדמה מלאה וקיבוע פנימי של השבר.

3. בעקבות התאונה עצר הנאשם את רכבו, פנה אל עבר נהג האופנוע, הבחין בו שרוע, חבול על הקרקע בשולי הכביש, חזר לרכבו ועזב את המקום מבלי להושיט לפצוע כל עזרה או לדווח על אודות הפגיעה לגורמי ההצלה. הנאשם המשיך בנסיעה לשטח המרעה והסתיר את הרכב בתוך חלקת יער על מנת למנוע מהמשטרה למצאו ובכוונה לשבש את החקירה.

4. בשעות אחר הצהריים של אותו יום, התקשר הנאשם לחוסאם אבו פארס, ממנו קנה את הרכב, ואשר נותר הבעלים הרשום שלו, וביקש ממנו כי יאמר למשטרה שאינו זוכר למי מכר את הרכב וזאת על מנת להכשיל את החקירה.

5. הנאשם נהג את הרכב, בנסיבות המתוארות לעיל, כשהוא אינו מורשה נהיגה ופסול מלנהוג ברכב לפי החלטות בית המשפט, כמפורט להלן:

5.1 ביום 22.12.10 נפסל הנאשם מנהיגה על ידי בית משפט לתעבורה בחיפה, בנוכחותו, בתיק תת"ע 8074-07-10 לתקופה של 24 חודשים.

5.2 ביום 26.6.11 נפסל הנאשם מנהיגה על ידי בית משפט לתעבורה בחיפה, בנוכחותו, בתיק תת"ע 4308-11-10 לתקופה של 5 חודשים במצטבר לכל תקופת פסילה קודמת.

5.3 ביום 15.12.11 נפסל הנאשם מנהיגה על ידי בית משפט לתעבורה בחיפה, בנוכחותו, בתיק תת"ע 6821-09-11 לתקופה של 6 חודשים במצטבר לכל תקופת פסילה קודמת.

6. בנוסף, נהג הנאשם ברכב כשרישיון הנהיגה שלו פקע עוד בשנת 2005, כשאינו רישיון לרכב ותעודת ביטוח לרכב.

איחוד הדיון עם תיקים נוספים

7. הסדר הטיעון שהושג בין הצדדים במסגרת תיק זה, כלל הסכמה לצירוף תיקי תעבורה התלויים ועומדים כנגד הנאשם בבית משפט לתעבורה בחיפה כלהלן: תת"ע 2536-10-13, תת"ע 3735-09-13, תת"ע 3730-09-13 ו-תת"ע 3731-09-13. בהחלטתי מיום 8.5.14 הוריתי על צירופם של התיקים הנ"ל, בהתאם להסדר הטיעון. לשם הנוחות ייקרא כתב האישום אליו התייחסתי בסעיפים

להלן תמצית העובדות של כתבי האישום שהדיון בהם אוחד עם התיק העיקרי:

- 7.1 בכתב האישום שהוגש בתת"ע 3735-09-13 בבית משפט לתעבורה בחיפה נאמר כי ביום 6.7.13 נהג הנאשם ברכבו בדלית אל כרמל כאשר רישיון הנהיגה שלו פקע לפני למעלה מששה חודשים. בכך ביצע עבירה לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה. בנוסף, נהג הנאשם ברכב ללא תעודת ביטוח ברת תוקף, בניגוד לסעיף 2(א) לפקודת ביטוח רכב מנועי.
- 7.2 בכתב האישום בתת"ע 3730-09-13 בבית משפט לתעבורה בחיפה נאמר כי ביום 16.6.13 נהג הנאשם ברכב מנועי כאשר רישיון הנהיגה שלו פקע לפני למעלה מששה חודשים. זאת בניגוד לסעיף 2 לפקודת התעבורה. כמו כן, נהג הנאשם את רכבו ללא תעודת ביטוח בת תוקף, בניגוד לסעיף 2(א) לפקודת ביטוח רכב מנועי.
- 7.3 באותו מועד נמסר לנאשם כתב אישום נוסף בתת"ע 3731-09-13 בגין נהיגת רכב כאשר רישיון הנהיגה פקע לפני תקופה של למעלה מששה חודשים. שלא כפי שצוין בכתב האישום הקודם, לפיו מדובר בעבירה על הוראות סעיף 2 לפקודת התעבורה, בכתב האישום השני נרשם כי מדובר בעבירה לפי סעיף 10 א' לפקודה. מעיון בכתבי האישום עולה כי מדובר באותו אירוע, בניגוד להגשו שני כתבי אישום באותו מעמד ללא הצדקה, כאשר ההבדל היחיד בין השניים הוא בסעיף החיקוק.
- 7.4 בכתב אישום שהוגש במסגרת תת"ע 2536-10-13 בבית משפט לתעבורה בחיפה, יוחסו לנאשם אותן עבירות לאחר שנתפס נהג ביום 18.9.03 כאשר רישיון הנהיגה שלו פקע לפני למעלה מששה חודשים וכשאינן ברשותו תעודת ביטוח בת תוקף.
8. במסגרת הסדר הטיעון הוסכם עוד בין הצדדים כי הנאשם יופנה לשירות המבחן לצורך קבלת תסקיר בעניינו, מבלי שהמלצות שירות המבחן יחייבו מי מהצדדים. בהתאם לכך, הוריתי לשירות המבחן ביום 8.5.14 לערוך תסקיר שיוגש טרם שמיעת הטיעונים לעונש.

תסקיר שירות המבחן

9. בתסקיר שירות המבחן מיום 10.10.14 נאמר כי מדובר בגבר בן 70, נשוי ואב ל-11 ילדים, שכולם נשואים ובעלי משפחות, לבד מהבן הצעיר. אשתו של הנאשם בת 63, עקרת בית, הסובלת ממחלות המקשות על תפקודה ומתקיימת מקצבת נכות בשיעור 85%. הנאשם סועד את אשתו ועובר למעצרו

התקיים מקצבת זיקנה ומעבודה חלקית כשומר על עדר בקר השייך לתושב הכפר. הנאשם מתגורר בכפר דלית אל כרמל אם כי נולד בכפר אגזם, שאינו קיים כיום. הוריו עברו לדלית אל כרמל עם קום המדינה והשתקעו במקום. עם סיום שמונה שנות לימוד, נפלט הנאשם מהלימודים ועבד משך שנים בעבודות חפירות ופיתוח כמפעיל מחפר. הנאשם הפסיק את עבודתו לפני כשמונה שנים על רקע שלילת רישיון הנהיגה שלו.

10. קצינת המבחן התרשמה מהנאשם כאדם ורבלי, רגשן, הנוטה לבטא את עצמו בפתיחות. יחד עם זאת, העריכה שקיים סיכון ברמה גבוהה להישנות מעשים מפרי חוק בעתיד לנוכח העדר מודעות להשלכות מעשיו הפוגעניים, התמקדות בצרכיו האישיים והעדר אמפתיה והזדהות עם סבלו של האחר. עוד נאמר כי הנאשם מתקשה להשלים עם האיסורים המוטלים עליו בתחום הנהיגה, וחלק ממעשיו פורצי החוק הינם התרסה כנגד מה שנחוה בעיניו כפגיעה ביכולת הניידות שלו.

11. הנאשם שוחרר ממעצרו בגין תיק זה למעצר בית והועמד בפיקוח מעצר של שירות המבחן. בתסקיר נאמר כי במהלך תקופת הפיקוח, הגיע הנאשם למפגשים בעקביות, התנהל בדרך חיובית ומקבלת סמכות ועמד בדרישות הטיפול. בהתייחסו לעבירות המיוחסות לו, קיבל הנאשם אחריות לביצוען.

12. בבואו להעריך את הסיכוי להישנות עבירות דומות בעתיד, התרשם שירות המבחן מאדם בעל ערכים חיוביים ויחסים בינאישיים תקינים, המגלה אחריות לבני משפחתו ומהווה עבורם גורם משמעותי ותומך. עוד נאמר כי לא מדובר במי שמתקיימים אצלו מאפייני אישיות אנטיסוציאלית. קצינת המבחן ציינה כי קיים לאורך השנים נרטיב אישי אצל הנאשם של העדר תחושת שייכות, חווית קרבת, חוסר אונים וכעס כלפי הממסד על רקע הוצאתו מהכפר בו נולד והפקעת אדמות המשפחה. ההתרשמות היא כי התנהלותו המתוארת בכתב האישום, המאופיינת בפריצת גבולות, הינה דרך רגשית לא מודעת ואדפטיבית להתמודדות עם חוויות אלו. קצינת המבחן העריכה כי הנאשם מתקשה לגלות תובנות או מודעות באשר למניעים הרגשיים הקיימים בבסיס התנהגותו. נאמר עוד כי ההליך המשפטי המתנהל נגדו, ובעיקר חששו של הנאשם מאובדן חירותו, אשר עלול בחוויתו להחמיר את מצבה הבריאותי של אשתו, מקשים עליו לגלות פניות רגשית להתבונן באופן מעמיק על דפוסיו המתוארים. יחד עם זאת, אלה מהווים עבורו גורם מרתיע ומחבר לבעייתיות בהתנהגותו.

13. בסיכומו של התסקיר הפנה שירות המבחן להתלבטות בפניה הוא ניצב, שכן מחד מדובר באדם שניהל אורח חיים המאופיין באחריות כלפי בני משפחתו, נעדר קווי אישיות אנטיסוציאליות ומסוגל להתחבר לקיומה של פגיעה באחר. מאידך, קיים סיכוי להישנות מעשים פורצי גבולות בעתיד. לאור זאת, נמנע שירות המבחן מכל המלצה בעניינו של הנאשם, אם כי ראה להפנות תשומת לבו של שב"ס לצרכיו הרגשיים.

14. בטרם נשמעו טיעוני המאשימה לעונש, הוגשו על ידה ראיות כלהלן: המרשם הפלילי של הנאשם (ת/1) ממנו עולה כי לחובתו שתי הרשעות בגין עבירות פיסקליות וכן הרישום התעבורתי (ת/2) ממנו עולה כי לחובת הנאשם הרשעות רבות בתחום התעבורה. בנוסף, הגיש ב"כ המאשימה שלושה גזרי דין שניתנו בעניינו של הנאשם (ת/3), בגדרם הוטלו עליו מאסרים מותנים ברי הפעלה לתקופה מצטברת של שנה. המאשימה הציגה תצהיר נפגע העבירה (ת/4), ממנו עולה כי בעקבות התאונה נשוא הדיון הוא נפגע קשות, גם פיזית וגם נפשית. במישור הפיזי נאמר כי ועדה רפואית במשרד הביטחון קבעה לנפגע נכות בשיעור 45% בגין הפגיעה ברגל ונכות נוספת בשיעור 15% בגין הפגיעה בכתף. במישור הנפשי הפנה נפגע העבירה לכך שהוא סובל מפוסט טראומה קשה.

15. הסנגור מצידו הציג אסופת מסמכים רפואיים (נ/1), המלמדת על מצבו הפיזי והנפשי של הנאשם. מהתיעוד עולה כי הנאשם מצוי בחרדה כתוצאה מהאירוע התאונתי נשוא הדיון וההליך המתנהל בעקבותיו. עוד הוצגו מסמכים על אודות מצבה הרפואי של אשת הנאשם.

טיעוני הצדדים לעונש

16. בפתח טיעוניו לעונש, הפנה ב"כ המאשימה לעברו המכביד של הנאשם. מדובר במי שמחזיק ברישיון נהיגה משנת 1962 וצבר לחובתו 104 הרשעות בתחום התעבורה, בין היתר בעבירות של נהיגה בפסילה, עבירות הפקעת רישיון נהיגה, נהיגה ללא רישיון מתאים ועוד. בנוסף, ציין ב"כ המאשימה כי לחובת הנאשם שלושה מאסרים מותנים ברי הפעלה לתקופה מצטברת של שנה.

בהתייחס לעבירות בתיק העיקרי, הפנה ב"כ המאשימה לחומרת המעשים בהם הורשע הנאשם. לשיטתו, לא מדובר בעוד תיק של תאונת דרכים, אלא באירוע פלילי חמור שבוצע על ידי עבריין מועד, שבחר להפקיר אדם בו פגע ולהימלט מזירת האירוע. ולא זו בלבד אלא שהנאשם הגדיל לעשות שעה שהסתיר את הרכב ופנה לאדם ממנו רכש אותו במטרה להכשיל את החקירה.

17. נוכח חומרת המעשים, הערך החברתי שנפגע כתוצאה מביצועם, נסיבות ביצועם ומדיניות הענישה הנהוגה, טענה המאשימה למתחם ענישה הנע בין שנתיים לארבע שנות מאסר בפועל. עוד נאמר כי עברו והזלזול המתמשך בהחלטות בתי המשפט שהוא מגלה בהתנהגותו מטים את הכף לעבר הרף העליון של המתחם לו טוענת המאשימה. בנוסף, עתרה המאשימה להפעלת המאסרים המותנים במלואם במצטבר, השתת ענישה נפרדת בגין התיקים התעבורתיים אותם צירף הנאשם, אף הוא באופן מצטבר, וכן מאסר על תנאי, פסילת רישיון הנהיגה לתקופה ממושכת שלא תפחת מ- 15 שנים וכן פיצוי

18. הסנגור מצדו התייחס, בפתח טיעונו לעונש, לעובדה כי שולחו אינו נושא באחריות לאירוע התאונה ולפגיעה ברוכב האופנוע. לדבריו, רכב המרצדס שנסע לפניו יצא לעקיפה מסוכנת שחייבה את רוכב האופנוע, שנסע בנתיב הנגדי, לסטות לשולי הכביש. עקב סטייה זו, פגע רוכב האופנוע ברכבו של הנאשם שהיה אף מחוץ לשולי הכביש.

לדברי הסנגור, לאחר התאונה ירד הנאשם מרכבו, ניגש לנפגע ולאור ההמולה שנוצרה במקום, ולאחר שנוכח לדעת כי במקום התקבצו מספר רב של אנשים שהושיטו עזרה לנפגע, ולאחר שוודא כי מצבו של הנפגע אינו חמור, עזב את המקום. ב"כ הנאשם מאשר כי שולחו עזב את זירת האירוע לאחר שהפעיל שיקול דעת שגוי, אלא שטעות זו מקורה בלחץ ובחרדה בהם היה הנאשם נתון בשים לב לכך שהוא נהג ללא רישיון בתוקף ושעה שתלויים ועומדים נגדו מאסרים מותנים בגין נהיגה ללא רישיון נהיגה.

19. ב"כ הנאשם הפנה לנסיבותיו האישיות של מרשו. מדובר באדם בן למעלה מ-70 הסובל ממצב רפואי לקוי ומטופל בבת זוגו הסובלת מתחלואים רבים וקשים, הפוגעים בתפקודה. על אף מצבם הבריאותי של הנאשם ושל אשתו, וחרף גילו, המשיך הנאשם לעבוד בעבודת כפיים, כרועה צאן, על מנת לפרנס את משפחתו.

20. בהתייחס לעברו התעבורתי של הנאשם, ציין סנגורו כי שולחו המשיך לנהוג חרף שלילת רישונו בשל מצבו הרפואי ולאור מצבה הרפואי של אשתו שהצריך טיפולים ומעקבים רפואיים. אלא שבעקבות ההליך המשפטי בתיק זה, חלה תפנית בתפיסתו של הנאשם והוא הפנים את חומרת מעשיו. בהקשר לכך, הפנה ב"כ הנאשם לאמור בתסקיר שירות המבחן, ממנו עולה כי הנאשם נוטל אחריות על מעשיו וכי חלה תפנית בתפיסת חומרתם של המעשים בעיניו.

21. לאור נסיבות ביצוע העבירה, והמדיניות שהותוותה בפסיקה, ובשים לב לנסיבותיו האישיות של הנאשם עתר בא כוחו להשית עליו מאסר בפועל לתקופה של חודשים בודדים ולהורות כי המאסר המותנה יופעל בחופף תוך חיוב הנאשם בצו מבחן להשתתף במסגרת טיפולית.

דבר הנאשם

22. בדברו האחרון, הביע הנאשם צער על המקרה והבטיח כי לא יחזור על מעשיו תוך שהפנה לפגיעה שנגרמה לו עקב היותו נתון במעצר בית זה למעלה משנה.

23. כידוע, העיקרון המנחה בקביעת הענישה הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה לבין העונש המוטל על הנאשם. בקביעת העונש ההולם יש להתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה ומידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה. בתוך מתחם העונש ההולם, יגזור בית המשפט את העונש המתאים לנאשם בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה. בית המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם בשל שיקולי שיקום או הגנה על שלום הציבור.

24. חומרתן של עבירות התעבורה בהן הורשע הנאשם בתיק זה בולטת בעיקר לנוכח הרצדיביזם המתמשך בביצוע עבירות של נהיגה ללא רישיון תקף, נהיגה בזמן פסילה וללא רישיון רכב ותעודת ביטוח. בית המשפט עמד לא אחת על חומרתה של התנהלות מעין זו המחייבת ענישה מוחשית. ברע"פ 9155/06 **מדינת ישראל נ' אבו לבן** (לא פורסם) נקבע כי:

"נדמה כי אין צורך להרחיב אודות החומרה הכרוכה בנהיגה בזמן פסילה. בביצוע מעשה כזה מסכן הנהג, שכבר הוכיח בעבר כי חוקי התעבורה אינם נר לרגליו, את שלום הציבור - נהגים והולכי רגל כאחד; הוא מבטא זלזול בצווים של בית-המשפט; הוא מוכיח, כי לא ניתן להרחיק אותו נהג מהכביש כל עוד הדבר תלוי ברצונו הטוב".

ברע"פ 222/11 **הראל נ' מדינת ישראל** (14.3.2011) נאמר:

"במובן הרחב, על בית משפט זה לשלוח מסר צלול וברור לפיו בעבירות מסוג זה, במיוחד כאשר למבקש עבר תעבורתי מכביד, ינקוט בית המשפט במדיניות ענישה מחמירה המשקפת את הסכנה הטמונה בהן לציבור הרחב".

25. לצד העבירות בתחום התעבורתי שבתיק העיקרי, ניצבת עבירת ההפקרה שעל חומרתה אין צורך להכביר מלים. נאמר כי "הותרת אדם פגוע לאנחות היא בלתי מוסרית בכל קנה מידה אפשרי, שהשכל הישר והמצפון האנושי אינם יכולים להכיל. החובה להושיט עזרה לאדם היא אושית יסוד בחברה מתוקנת" (ע"פ 2706/13 **קרני נ' מדינת ישראל** (1.8.2013)).

ברע"פ 8349/12 **גראב נ' מדינת ישראל** (13.3.2013) נקבע כי:

"עבירת הפקרה אחרי פגיעה, על פי הוראת סעיף 64א(א) לפקודת התעבורה, עומדת באזור התפר שבין המוסר לבין הדין אך מצויה באופן מובהק בצידו של הדין. חובה על נהג שפגע באחר לעמוד על תוצאות התאונה, לרבות הזעקת עזרה. זאת ללא קשר לשאלה האם הנהג הפוגע אשם בתאונה אם לאו. הקשר הסיבתי הנדרש כדי שתחול חובת הושתת העזרה תלוי בעצם הפגיעה. משבחר המחוקק כי לא מדובר בעניין שבין האדם למצפון אלא עניין שהדין מחייבו, הרי שהפגם המוסרי באי מילוי הדין מחריף את חומרת העונש הצפוי".

26. אם לא די בעבירות התעבורתיות ובהפקרה, הוסיף הנאשם חטא על פשע שעה שביקש בעורמה לשבש מהלכי המשפט והתקשר למוכר הרכב בו נהג, על מנת שזה יאמר למשטרה כי אינו זוכר למי מכר את הרכב, וזאת מתוך כוונה להכשיל את החקירה. התנהלות זו מעידה על דפוס עברייני ומחדדת את חומרת העבירות האחרות בהן הורשע הנאשם.

27. על אף הדברים שנאמרו לעיל, לגבי חומרת העבירות בהן מדובר ובעיקר עבירת ההפקרה הרי שנסיונות ביצוע עבירת ההפקרה במקרה דידן אינן מצויות ברף הגבוה ביותר בחומרתו מכמה טעמים. ראשית, מעובדות כתב האישום עולה כי לאחר התאונה, ירד הנאשם מרכבו ופנה לעבר הנפגע. ניתן להסיק כי בעשותו כן ביקש הנאשם לעמוד על חומרת הפגיעה ברכב האופנוע. עוד עולה מכתב האישום כי רוכב האופנוע נפגע בעיקר ברגלו ומכאן שלא נשקפה לו סכנת חיים. אין בכך כדי לעמעמם את חובתו של הנאשם להזעיק את כוחות הצלה על מנת להעניק לנפגע טיפול רפואי מיידי. יחד עם זאת, בשים לב למהות הפגיעה ולעובדה כי הנאשם ירד מרכבו ונפנה לעבר הנפגע, הרי שניתן לומר כי לא מדובר בתאונת "פגע וברח" במובנה השגור, עת הפוגע נמלט מזירת האירוע מבלי לעצור ולעמוד על מידת הפגיעה בנפגע העבירה. לכל זאת יש להוסיף את טענת הנאשם כי במקום התקבץ קהל רב וכי בעזבו את המקום הוא סמך על כך שכוחות הצלה יוזעקו למקום ויעניקו לנפגע את הטיפול הרפואי הדרוש.

28. הואיל וכתב האישום בתיק העיקרי מייחס לנאשם עבירות אחדות המהוות רצף של אירוע אחד, אני קובע מתחם עונש הולם לאירוע כולו, בהתאם להוראות סעיף 40(א) לחוק העונשין.

לנוכח הערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות בתיק העיקרי, מידת הפגיעה בהם, נסיבות ביצוע העבירות ומדיניות הענישה הנהוגה, אני סבור כי מתחם העונש ההולם נע בין 12 ל-30 חודשי מאסר.

29. באשר לעבירות נשוא כתבי האישום התעבורתיים שצורפו לתיק העיקרי, אני קובע כי מתחם העונש ההולם בגין העבירות בכל אחד מאותם תיקים נע בין מאסר מותנה לבין מאסר לתקופה של 6 חודשים.

אני רואה להפנות לכך שעל אף שדובר בצירופם של ארבעה תיקים, הרי ששניים מביניהם (תת"ע 3730-09-13 ותת"ע 3731-09-13) מתייחסים לאותו אירוע.

קביעת העונש בתוך המתחם

30. בבואי לבחון את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, אני מביא בחשבון לחומרא את עברו התעבורתי המכביד של הנאשם. מדובר במי שצבר לחובתו 104 הרשעות קודמות בעבירות תעבורה,

וחרף פסילתו מלנהוג, על פי החלטות שיפוטיות, ועל אף מאסרים מותנים שהושתו עליו, לא נרתע מלחזור לסורו ושב לאחוז בהגה ללא רישיון נהיגה תקף ואף לא רישיון רכב ותעודת ביטוח בתוקף. בהתנהלותו העיד הנאשם על עצמו שאין עליו מורא הדין, ועמדתו המזלזלת בהחלטות שיפוטיות שניתנו לגביו ומקלה ראש בזכותם של יתר משתמשי הדרך לחיים ולשלמות גופם ורכושם, לא נולדה ביום ביצוע העבירות נשוא כתב האישום.

31. מן הצד האחר, ראיתי להתחשב לקולא בגילו של הנאשם, כבן 70 כיום, במצבו הבריאותי הרופף וכן בעובדה כי הוא מטפל וסועד את אשתו הלוקה אף היא בבריאותה.

32. בנוסף, ראיתי להתחשב לקולא בהודייתו של הנאשם בשלב מוקדם של הדיון, דבר שהביא לחיסכון בזמנם של הצדדים והעדים כמו גם בזמנו של בית המשפט.

33. לא התרשמתי מהצער והחרטה שהביע הנאשם, ובעיקר לא מהבטחתו כי למד את הלקח. עברו המכביד מעיד עליו כמי שאינו נרתע מלשוב ולאחוז בהגה חרף האיסורים המוטלים עליו והמאסרים המותנים העומדים כחרב מעל ראשו.

34. על יסוד מקבץ האמור אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

34.1 18 חודשי מאסר בפועל בגין העבירות בהן הורשע בתיק העיקרי.

34.2 5 חודשי מאסר בפועל בגין העבירות בהן הורשע בכלל תיקי התעבורה שהדיון בהם אוחד עם התיק העיקרי. מתוך תקופה זו, ירצה הנאשם 3 חודשי מאסר במצטבר למאסר שהושת עליו דלעיל בגין התיק העיקרי וחודשיים בחופף.

34.3 אני מורה על הפעלת המאסרים המותנים שהושתו על הנאשם בתיקים שלהלן: תת"ע 4308-11-10 (בהתאם לפסק הדין בערעור עפ"ת 56377-09-11), תת"ע 6821-09-11 ותת"ע 8074-07-10, לתקופה מצטברת של שנה, באופן שמחצית תקופה זו תופעל במצטבר לעונשי המאסר דלעיל ומחציתה בחופף.

בסך הכל ירצה הנאשם עונש מאסר בפועל לתקופה של 27 חודשים, בניכוי תקופת מעצרו מיום 14.9.13 ועד ליום 31.10.13.

34.4 9 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים לבל יעבור עבירת הפקרה לפי סעיף 64 א' לפקודת התעבורה, וירשע בגינה.

34.5 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים לבל יעבור אחת העבירות בתיקים התעבורתיים שצורפו לתיק העיקרי ויורשע בגינן.

34.6 פסילת רישיון הנהיגה למשך 10 שנים שתחילתן מסיום ריצוי המאסר.

35. הנאשם יתייצב לתחילת ריצוי המאסר ביום 30.11.14 בשעה 09.00 בבית המעצר קישון, כשברשותו תעודה מזהה. התנאים המגבילים החלים על הנאשם ימשיכו לעמוד בתוקפם עד להתייצבותו לריצוי עונשו.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום.

ניתן היום, י"ז חשוון תשע"ה, 10 נובמבר 2014, בנוכחות הצדדים.